

weer, als telkendage, buigt de burgemeester zich ten afscheid. Terloops merkt van Rupelmonde op, dat hij in den middag voor zaken op reis moet, maar het geheim van zijn hart, de porceleinen schaal, houdt hij angstvallig verzwegen.

De woning, die hij nu binnentreedt is een volmaakt museum. Men loopt er zacht en geruischloos over de bronskleurige tapijten, en het portaal is als een kamer, met zware paneelkasten op ballepooten, en doeken van zeventiende eeuwse schilders. De lange gang, die daarna komt, heeft geen vierkante centimeter onbehangen. — Er heerscht een lauwe koelte en het riekt er naar oud hout en verf. Alle geluiden worden hier vanzelf gedempt en men vraagt zich af of er wel ooit een lach kan klinken binnen deze behoedzame verzorgdheid. —

Van Rupelmonde wandelt met kleine passen voorzichtig langs al die schoonheid heen, hij legt zijn flambard op een oude dekenkist, schuift zijn wandelstaf met het ivoren handvat in een speciaal daarvoor vervaardigd foudraal en tast achter de fluweelen portière zorgvuldig naar de knop van een binnendeur.

Twee reusachtige vertrekken openen zich, tusschen de violette schemering van de voorvensters, waarachter de Oude Haven vergeten ligt, en de rozige schemering van een tuin met zon en roode bloemen, die achter de tuinkamer met zijn lichte tapijten, de pracht der kameren voortzet onder den blooten hemel.

Even aarzelt van Rupelmonde. Wat zal hij doen? — Zal hij zich, na het gezelschap in de voorkamer vluchtig begroet te hebben, eerst naar zijn porceleinverzameling begeven, die in de reusachtige, met grillige lijnen omrankte, hoog-opgaande kasten, als een verstarde bloemenpracht langs de wanden der tuinkamer staat opgesteld? — of zal hij terstond zijn familie begroeten, die reeds in het midden der voorkamer aan den disch vereenigd is? Ook nu dringt zijn zakelijkheid hem tot het beheerschen van zijn heimelijk verlangen. Hij treedt naar den disch waar zijn twee huisgenooten, mevrouw van Rupelmonde, geboren baronesse van Gendringen, zijn dochter Clara, en de immer genoode, Mr. Dr. Tervooren zijn aanstaande schoonzoon, bijeen zijn. — Een beetje pufferig-geaffaireerd doet de secretaris de ronde. — De statige, hooge en schriel gevormde echtgenoot krijgt een vluchtigen toets zijner lippen langs haar perkamenten wang, de dochter nestelt even het welige blonde lokkenhoofd in de buiging van zijn arm, en verder is het „bonjour Tervooren!” tegen den schoonzoon met den even gebogen cynischen neus en den bril als een pantser strak voor de oogen, die achter het glinsterende dunne brilleglas, alle uitdrukking volkomen hadden verloren.

Er zijn vier hooggerugde zetels om de damast-getooide tafel opgericht geblazoeneerd met de geallieerde wapens der van Rupelmondes en van